

De koffiebonen van Henk Romijn Meijer

Op reis per motor naar de Dordogne. Het is veel, de kilometers en de ervaringen. Eendenborst eten bij Molly Meijer (79) op de cour van haar huisje in Le Roc. 's Nachts terug van Le Roc naar Souillac. Daar zal ik overnachten, alleen in het grote huis waar Henk en Molly woonden.

Omgewaaide walnotenbomen, aardedonker, haarspeldbochten, slechte weg. Ongeveer een kilometer voor de brug over de Dordogne zie ik plots twee reekalveren voor me op de weg. Ze bevriezen in de lichtbundel van mijn koplamp. Door een extra brul van de Guzzi kan ik nog maar net een botsing voorkomen. Ik denk aan de aangereden herten die ik naast vuilnistonnen heb zien liggen, de poten bijeengebonden, handzaam verpakt zoals Nederlanders dat doen met hun oud papier. Men zit hier dicht op de natuur.

Zaterdagavond ben ik in Cheverny in Café de Paris Le Météor. *Café de Paris* is een codenaam voor het allervierste kroegje dat je kunt drijven. Er zijn twee gasten, allebei zo starnakeldronken dat ze het bier voornamelijk in hun décolleté gieten. Een kromgegroeide man van nog geen dertig pist via zijn broekspijp op de grond. Simple comme bonjour. De patron telt lallend zijn geld. Ik lieg niet.

De motorfiets staat nog in Orléans. Zondagochtend rond negen uur krijg ik pech na 100 kilometer. Eerst denk ik dat de motor maar op één cilinder rijdt: hij pruttelt en trekt slecht. Maar de dynamo blijkt kapot, niet te vervangen binnen vier dagen. 'Une alternateur comme ça, Moto Guzzi, 30 ans de age, impossible!' Later zegt iemand dat ik een autoaccu had moeten kopen en die achterop had moeten zetten: 'Dikke kabels erbij, dan had je makkelijk 1000 kilometer kunnen rijden.'

De motor wordt over twee weken gerepatrieerd, ik repatrieer mezelf. Eerst met een taxi van Orléans naar Parijs. *RPG International, navette aéroports et chauffeur personnel* komt met een VW Transporter, zwart, lederen bekleding, airco, automatische deuren, bestuurd door een enorme gladjanus. Voor hem is representativiteit het hoogste. Monsieur RPG zet me af op luchthaven Orly. Daar huur ik een Peugeot 207 met 12.000 km op de teller. Alles op kosten van de ANWB. Om 17.00 uur vertrek ik en om 01.00 uur ben ik thuis.

Wat blijft hangen is hoe ik praat tegen de dode Henk Romijn Meijer. HRM is nog erg thuis in zijn huis in Souillac. Ik maal zijn koffiebonen in zo'n hysterisch elektrisch machientje en vraag Henk of hij nog een touwtje heeft in zijn garage. Ik fotografeer 300 van Henks jazzplaten. Je leert iemand kennen aan de rolmopsen in zijn koelkast, aan de schellakplaten in zijn woonkamer en de bewaarde touwtjes in zijn garage.

Weken later praat Henk plotseling terug. In een van zijn boeken lees ik dat 'luisteren naar jazz op 78-toerenplaten net is als zelfgemalen bonenkoffie: vele malen verkwikkender.'